

Nauka i życie proroków

W bajkach, legendach, mitach i opowiadaniach występują bohaterowie, jak również często ich wrogowie. Bohater taki musi posiadać zestaw cech w jakiś sposób go wyróżniających, niezbędnych do wykonania jakiegoś zadania lub musi wykazać się konkretnym działaniem. Historie takie często posiadają jakiś morał, naukę płynącą z opowiadania, a poczynania bohaterów i ich charakter są ukazane jako godne naśladowania. Z historiami, które wydarzyły się naprawdę, może być podobnie, choć często ciężko ocenić jakąś realną sytuację, jako jednoznacznie dobrą lub złą. Jednak prawdziwe historie ludzi także mogą być dla nas nauką i stanowić wzór do naśladowania w różnych życiowych sytuacjach, jak i w ogólnym postępowaniu.

W Starym Testamencie zawarty jest wiele historii dziejów Izraela oraz jego ojców. Oprócz możliwości rozpatrywania tych historii jako obrazów, mogących lepiej przybliżyć nam Boży Plan, historie te potraktować możemy jako wzory postępowania godne naśladowania np. posłuszeństwo Abrama, zaufanie Rut, przyjaźń Dawida i Jonatana. Również znaleźć można w nich negatywne przykłady np. zazdrość Kaina, zatwardziałość faraona, niegościnnosć Nabala. Szeroką grupę postaci, których historie zawarte są w Biblii, stanowią prorocy. Nazwą tą określamy osoby, które miały kontakt z Panem Bogiem, często przekazując Jego wolę wybranemu narodowi Izraelskiemu. Mamy także wiele prorocत्व, większych lub mniejszych, spisanych przez proroków pod natchnieniem Bożym, opisujących często w zagadkowy sposób wydarzenia, które dopiero miały się wydarzyć.

Rozumiejąc rolę proroka jako wysłannika Bożego, będącego Bożym narzędziem, powiedzieć możemy, że prorokiem był np. Mojżesz, Samuel, Elias, Izajasz, Zachariasz i wielu innych. W Nowym Testamencie także znajdziemy proroków np. Jana Chrzciciela prorokującego o Panu Jezusie „przychodzącym po nim” (Jan. 1:19-34), apostoła Jana, który swoje widzenia spisał w Księdze Objawienia, a także Agabusa, który zapowiedział los Pawła (Dzieje Ap. 21:10-11). Warto także zaznaczyć, że w Biblii występowały prorokinie np. Miriam, siostra Mojżesza, śpiewająca pieśń pochwalną Panu Bogu (2 Mojż. 15:20-21) oraz Anna, „służąca Bogu w postach i modlitwach” (Łuk. 2:36-38). Po postaciach, określonych jako wysłannicy Pana Boga, słusznie możemy spodziewać się odpowiednich zachowań i wykazywania obiektywnie dobrych cech charakteru. Napotykać jednak również takie historie, w których postępowanie postaci powinno być dla nas przestrożą i antyprzykładem. Spróbujmy przytoczyć sobie kilka różnych proroków, których historie mogą stanowić dla

nas cenną lekcję życiową.

Z życia Abrahama szczególnie wyróżnić możemy jego wielką wiarę i zaufanie do Pana Boga, gdy wyruszył on z całym dobytkiem w nieznaną, według zalecenia Bożego lub gotowy był złożyć w ofierze swojego syna Izaaka, który miał być jego dziedzicem. Mojżesz, określony najpokorniejszym z ludzi, jest dla nas przykładem skromności i uniżenia. Będąc świadomym swoich wad, ostatecznie podejmującym się realizacji zleconych mu zadań. Miriam, śpiewając pieśń, wyraża zasłużoną wdzięczność Panu Bogu. My także powinniśmy Panu Bogu za wszystko dziękować. Eliasz potrafił z pewnością bronić Boga Jahwe przed ludem. Daniel oraz jego trzej towarzysze są bardzo dobrym przykładem tego, jaki powinien być nasz stosunek do władzy. Powinniśmy być jej poddani, jednak, jeśli wymaga ona od nas czegoś odmiennego niż to, czego chce od nas Pan Bóg – oddawania czci tylko Jemu jako Bogu – powinniśmy traktować Boże zalecenia jako ważniejsze.

Jeśli szukalibyśmy przykładów, w jaki sposób nie postępować, to wymienić możemy m.in. przeciwstawienie się przez Miriam wyborowi Mojżesza, jako jedynej osoby, do której zwraca się Pan Bóg. Również w historii Jonasza zauważyć można, że jawne przeciwstawianie się woli Bożej, brak współczucia oraz cierpliwości, były cechami, których powinniśmy w naszym życiu unikać.

Przytoczone historie nie dotyczą jednak Izajasza, Ozeasza, Amosa, Sofoniasza i innych proroków tzw. mniejszych, ponieważ nie znamy zbyt wielu szczegółów dotyczących ich życia, a zapisane mamy „jedynie” prorocत्व przez nich spisywane. Jednak, zastanawiając się głębiej, możemy spróbować zauważyć pewne cechy, którymi z pewnością każdy prorok, z racji na pełnioną przez siebie funkcję, musiał się charakteryzować.

Słowa Boże, przekazywane ludowi przez proroków w postaci prorocत्व, mówiły o przyszłości i to nie tylko o pozytywnej. Często zawierały one przestrogi wynikające ze złego postępowania Izraelitów, zapowiadając ich niedolę z powodu licznych nieposłuszeństw względem Pana Boga. Nie lubimy, gdy ktoś wytyka nam błędy, a tym bardziej, gdy przedstawia nam ich niemiłe konsekwencje. *Nigdzie prorok nie jest pozbawiony czci, chyba tylko w ojczyźnie i w swoim domu* – Mat. 13:57. Słowa Pana Jezusa wskazują nam, że przywilej bycia prorokiem Boga Jahwe jest wielkim zaszczytem, który powinien być doceniany także przez innych. Jednak najbliższe otoczenie może takiego proroka nie szanować czy to z zazdrości, czy z faktu, że prorocत्व przekazywane przez pobratymca mogą odnosić się do nich, a

więc także zapowiadać karę za ich złe postępowanie. Eliaz zapowiadający śmierć Achabowi i Izabel z pewnością nie spodziewał się z ich strony wdzięczności. Potwierdzeniem wrogiego stosunku krnąbrnej ludności wobec proroków, działających jako źródło przekazu od samego Pana Boga, są słowa Pana Jezusa, w których zaznacza, że sytuacje prześladowań proroków miały miejsce w przeszłości (Mat. 23:30,37), i będą miały miejsce w przyszłości (Mat. 23:34).

Pod tym względem możemy utożsamiać się ze stanowiskiem proroków. Powołanie w Panu Jezusie przez Pana Boga *do swego Królestwa i chwały* (1 Tes. 2:12), wymaga od nas naśladowania Naszego Pana i pobożnego życia na ziemi, świadczącego o Panu Bogu poprzez nasze nienaganne postępowanie (Łuk. 6:35, Jan. 13:35). Wymaga też wyróżniania się na świecie ze względu na Chrystusa i wiarę w Boga Jahwe, co może być postrzegane przez nasze otoczenie jako obce i może stać się źródłem docinków i nieprzyjemności z ich strony.

Pan Jezus na górze błogosławieństw mówi: *Radujcie się, i weselcie się; albowiem zapłata wasza obfita jest w niebiesiech; tak bowiem prześladowali proroki, którzy byli przed wami* – Mat. 5:12. Pan Jezus wiele razy wskazywał na to, że wiele wycierpi ze strony Izraelitów, a Jego naśladowców prześladowania ze względu na wyznanie także nie ominą. Przywołuje przykład proroków izraelskich jako wzór sprzed lat, cierpiących prześladowania ze względu na pełnioną służbę. Podobnie pisze apostoł Jakub w swoim liście, gdzie czytamy: *Bracia, za przykład cierpienia i cierpliwości bierzcie proroków, którzy przemawiali w imieniu Pańskim. Oto za błogosławionych uważamy tych, którzy wytrwali. Słyszeliście o wytrwałości Joba i oglądaliście zakończenie, które zgotował Pan, bo wielce litościwy i miłosierny jest Pan* – Jak. 5:10,11. Jakub podaje postaci proroków, jako dobry przykład znoszenia prześladowań i wytrwałości w nich, bez względu na nieprzyjemne konsekwencje ze strony ludzi. Zaznacza on, że ważny jest nasz stosunek do cierpień, które znosić powinniśmy z cierpliwością, a apostoł Piotr dodaje nawet, że z radością (1 Piotra 4:13). Dodatkowo pojawia się konkretny przykład postaci Hioba, będącego największym starotestamentalnym przykładem ogromu cierpień jednego człowieka i wzoru ich znoszenia. Pomimo faktu, że Hiob utracił prawie wszys-

tko, nie wyrzekł się on wiary w Pana Boga i nadal był Mu wierny. Jakub zwraca uwagę na jego niewiarygodną wytrwałość, ale również na ostateczne wynagrodzenie takiej postawy – na koniec otrzymał on znacznie więcej niż posiadał przed doświadczeniem. Oprócz Hioba przykładem wytrwałości w trudnościach może być Eliaz, który pomimo realnych zagrożeń życia, nie wycofał się z pełnienia funkcji pośrednika Słowa Bożego, a także Jeremiasz, długo więziony i pozostawiony w cysternie na pewną śmierć. Tak samo życie chrześcijanina utrudnione prześladowaniami, w przyszłości przynieść może mu nagrodę w postaci aprobaty samego Pana Boga i życia wspólnie z Nim w przyszłym Królestwie. *Albowiem to jest taska, jeśli ktoś związany w sumieniu przed Bogiem znosi utrapienie i cierpi niewinnie. (...) Na to bowiem powołani jesteście, gdyż i Chrystus cierpiał za was, zostawiając wam przykład, abyście wstępowali w jego ślady* – 1 Piotra 2:19,21.

Dodatkowo w Liście Jakuba, w wersetach poprzedzających cytowany fragment, znajdują się zalecenia wobec braci, aby cierpliwie oczekiwali zapowiedzianego powtórnego przyjścia Pana Jezusa (Jak. 5:7,8). Przytoczony później przykład wytrwałości proroków, również zastosować możemy do naszej cierpliwości dotyczącej spodziewanych zmian na świecie wraz z przyjściem Pana Jezusa i zakończeniem obecnego porządku świata. Tak jak prorocy oczekiwali na Mesjasza, o którym także prorokowali oraz *poszukiwali i wywiadywali się* o zbawienie w Panu Jezusie (1 Piotra 1:10-12), tak i my obecnie musimy być czujni i nie przestawać cierpliwie oczekiwać na rozwiązanie obecnego stanu rzeczy i obiecanie uwielbienie wraz z wtórym przyjściem Pana Jezusa.

Podsumowując, stwierdzić możemy, że prorocy Boga Jahwe stanowią dla nas bardzo dobry przykład postuszeństwa wobec woli Bożej. Ich historie oraz życiowa praca wskazują, jak ważne jest trzymanie się Jego zaleceń oraz wytrwałość w możliwych cierpieniach i prześladowaniach od strony ludzi, spowodowanych naszą innością, służbą, wskazywaniem na obecne grzechy świata oraz cechującym nas pokojem Bożym w niespokojnych czasach.

Kisła Jakubnauka